

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 14C/86/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116206825
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Tomašovičová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2116206825.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudkyňou Mgr. Andreou Tomašovičovou v právnej veci žalobcu: W. I. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Na hlinách XX/C, P., zastúpený: JUDr. Adamom Puškárom, advokátom so sídlom Karpatská 5, Bratislava, proti žalovanej: D. I., nar. X.X.XXXX, trvale bytom P., t.č. bytom T. XD, Igh XXXX, XXX XX M., D., o zaplatenie 7.530 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7.530 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.530 eur od 21.7.2015 do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou zo dňa 18.3.2016, doručenou súdu dňa 22.3.2016 žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 7.530 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 21.7.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že v roku 2009 sa žalovaná ocitla v zlej finančnej situácii a kým si našla prácu, finančne jej vypomáhal. Počas ich vzťahu jej peniaze požičal viackrát a to s tým, že netrval na ich okamžitom vrátení a lehota splatnosti nebola výslovne dohodnutá. Všetky požičané peniaze boli prevedené bankovým prevodom z jeho účtu na účet žalovanej. Žalovaná mu peniaze priebežne podľa svojich možností vracala, nikdy mu ich však nevrátila všetky. V decembri 2013 po ukončení ich vzťahu, mu žalovaná napísala mail, prílohou ktorého bol návrh zmluvy o uznaní dlhu označený ako Potvrdenie, ktorým žalovaná navrhovala uznanie časti svojho dlhu. Uznala ho však vo výške, ktorá bola v rozpore s celkovou sumou ním evidovaných pôžičiek, navyše splátky tak ako ich navrhovala boli neprimerane nízke, preto tento návrh zmluvy o uznaní dlhu neprijal. Dňa 7.7.2015 zaslal žalovanej mailom predžalobnú výzvu v ktorej ju vyzval, aby mu do 20.7.2015 uhradila dlžnú sumu s tým, že od nej nebude požadovať úroky z omeškania, v opačnom prípade si svoj dlh vrátane úrokov z omeškania uplatní súdnou cestou. Žalovanej požičal celkovo 15.412 eur, do dnešného dňa mu vrátila len 7.079,25 eur. Zo zostávajúcej časti žiada od žalovanej len sumu 7.530 eur, teda sumu, ktorú uviedol aj vo svojej písomnej žiadosti na vrátenie pôžičky zaslanej jej mailom.

3. Vo veci súd rozhodol v skrátanom konaní a vydal Platobný rozkaz č.k. 14C/86/2016-30 zo dňa 4.10.2016, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Žalovanej bola žaloba spolu s prílohami a platobným rozkazom doručená dňa 23.8.2017. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná v zákonnej lehote odpor v ktorom odmietla, že by si ako dlžník požičala od žalobcu sumu 7.530 eur. So žalobcom žila v partnerskom vzťahu 4 roky, ich vzťah skončil rozchodom v roku 2013. Finančné prostriedky, ktoré jej žalobca posielal priebežne na účet nebola

pôžička, ale jednalo sa z jeho strany o finančné prostriedky, ktoré s jeho súhlasom používala na úhradu spoločných potrieb. Odmietala, že by sa jednalo o požičané finančné prostriedky, na ktorých vrátení sa so žalobcom vopred dohodli. To, že sa má jednať o pôžičku, žalobca začal tvrdiť až v roku 2012, kedy začal nástojíť na tom, aby mu všetky peniaze, ktoré jej poslal na účet, vrátila. V januári 2013 sa rozišli s tým, že už vtedy na ňu tlačil, aby mu vrátila tieto peniaze. V priebehu roka 2013 so žalobcom viackrát na túto tému komunikovali a v decembri 2013 mu poslala návrh, na základe ktorého bola ochotná vrátiť mu časť peňazí, ktoré jej dobrovoľne poskytol, a to vo výške 3.500 eur, pretože chcela mať s ním pokoj, s čím však žalobca nesúhlasil. Žalovaná namietala premlčanie nároku, pretože finančné prostriedky jej boli žalobcom poskytnuté v rokoch 2010 - 2012.

5. Podľa § 470 ods. 1 a 2 veta prvá Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Podľa § 297 veta prvá CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán a oboznámením sa s listinnými dôkazmi označenými a predloženými stranami, a to Potvrdením zo dňa 10.12.2013, výpismi z účtu žalobcu za obdobie od 22.9.2010 do 1.11.2013, mailovou komunikáciou predmetom ktorej boli výzvy na zaplatenie a zistil nasledovný skutkový stav veci.

8. Žalobca v rámci svojej výpovede uviedol, že sa so žalovanou spoznali v roku 2009. V tej dobe sa finančná situácia žalovanej zhoršovala a ocitla sa vo finančnej tiesni, o čom sa spoločne bavili. Vtedy sa žalobca rozhodol, že jej pomôže takým spôsobom, že jej bude požičiavať peniaze. Na základe týchto rozhovorov sa spolu dohodli, že keď bude žalovaná potrebovať, požičia jej peniaze, pričom sa zaviazal požičiavať jej toľko peňazí, koľko bude potrebovať. Na presnom termíne splácania pôžičky sa nedohodli. O sume požičaných peňazí si robil evidenciu, rovnako tak aj o sume peňazí, ktoré mu žalovaná už vrátila. Najprv sa nejednalo o veľké čiastky, prebiehalo to tak, že žalovaná ho výslovne požiadala o požičanie konkrétnej sumy peňazí a žalobca jej následne vypísal príkaz na úhradu tejto sumy, pretože tieto peniaze posielal na účet žalovanej. Keď žalovaná požiadala o ďalšiu pôžičku, žalobca sa nepozeral na to, či mu už predchádzajúcu pôžičku vrátila a poslal jej ďalšie peniaze. Nedohodli sa na konkrétnom termíne vrátenia peňazí, ani na konkrétnej výške splátky pôžičky, nechal to na ňu s tým, aby mu postupne vracala toľko peňazí koľko môže a vtedy, kedy môže. V období od októbra 2010 do novembra 2013 žalovanej takto poskytol pôžičku vo výške 15.412 eur, z ktorej sumy mu žalovaná vrátila 7.079 eur. Peniaze mu žalovaná vracala rovnakým spôsobom, zasielala ich na jeho účet. Požičané peniaze žalovaná použila na súkromné účely, či už na školu pre svoje deti, na zaplatenie kurzov, prípadne iných poplatkov. Nikdy však neboli použité na spoločné účely, keď tieto hradil on sám a nedomáhal sa toho, aby mu ich refundovala. Pri tom, keď ho žalovaná žiadala o požičanie peňazí, prítomný nebol nikto, o časť peňazí ho žalovaná požiadala e-mailom, o časť peňazí ústne. Písomné zmluvy o pôžičke nespisovali, počas celej doby bola spísaná len jedna písomná zmluva o pôžičke, bolo to vtedy, keď žalovaná mala starší dlh voči inej osobe. Spočiatku odmietal zaplatiť tento dlh za ňu s tým, aby sa žalovaná obrátila na svoju rodinu, po dohode však pristúpili k tomu, že jej požičal peniaze na splatenie dlhu, o čom bola spísaná zmluva, v ktorej bola konkretizovaná suma aj doba splatnosti. Jednalo sa o pôžičku zo dňa 1.5.2012 vo výške 980 eur. Túto sumu mu žalovaná vrátila podľa dohody. V tomto prípade spísali zmluvu o pôžičke z dôvodu jeho odmietavého postoja k tomu, aby žalovaná prenášala svoje dlhy na neho, v ostatných prípadoch sa spoliehal na jej férovosť a preto zmluvu nespisovali. V decembri 2013 mu žalovaná zaslala e-mailom potvrdenie, že svoj dlh vo výške 3.500 eur mu bude splácať od januára 2014 po 20 eur mesačne, s čím nesúhlasil, pretože nemohol akceptovať ani výšku dlhu ktorú žalovaná uvádzala, ani spôsob jeho splácania. Naposledy napísal žalovanej e-mail dňa 7.7.2015, v ktorom jej spočítal celú nesplatenú sumu pôžičky a v ktorom jej dal možnosť zaplatiť mu pôžičku vo výške 7.530 eur v lehote do 20.7.2015. Na túto výzvu žalovaná reagovala s tým, že je to hlúposť, žiadne platby na splátku pôžičky v ďalšom období neposlala.

9. Žalovaná v rámci svojej výpovede uviedla, že na začiatku ich vzťahu sa jej žalobca spýtal, čo by povedala na to, keby jej mesačne dával toľko peňazí ako zarobí v práci s tým, že sa mu bude starať o domácnosť a o deti. Následne začali žiť ako partneri a jeden druhému vypomáhali, keď ona sa mu pomáhala starať o domácnosť a on jej vypomáhal peniazmi, keď tieto jej posielal na účet s poznámkou pôžička, pričom jej na to uviedol, že si tú poznámku nemá všímať. Žalobca vedel koľko potrebuje na

réžiu a koľko na živobytie, preto keď mu povedala, že s peniazmi nevyjde, bude jej chýbať 100 alebo 200 eur, žalobca jej peniaze poslal. Tieto peniaze použila bežne na stravu, keď varila a piekla z toho, čo nakúpila za poskytnuté peniaze, kedy sporadicky sa u nej stravoval aj žalobca a dva alebo tri krát aj jeho deti. Peniaze tiež použila napríklad aj na darčeky pre žalobcu na Vianoce, alebo keď išli spolu do kina prípadne na tenis, nie vždy platil žalobca. Okrem týchto súm, keď žalobcovi povedala že nevyjde z výplaty a potrebuje peniaze na bežné veci, boli aj nepredvídateľné výdavky, napr. na kurzy detí, na okuliare pre deti, alebo na začiatku školského roka, o tieto peniaze ho výslovne požiadala s tým, že mu ich vráti. Išlo o sumu okolo 7.000 eur, o ktorú sumu ako o pôžičku žalobcu požiadala, evidenciu si nevedla, presnú sumu požičaných peňazí uviesť nevie, bola to suma o ktorej sa žalobca vyjadril, že mu ju vrátila. Túto požičanú sumu mu vždy prevodom na účet z nasledujúcej výplaty v celej výške vrátila. O tých ostatných peniazoch, ktoré jej žalobca poslal na účet okrem tých, o ktoré ho výslovne požiadala, si myslela, že jej ich poskytol za to, že sa mu starala o domácnosť. Po tom, ako žalobca od nej stále chcel, aby mu vrátila peniaze si povedala, že aj napriek tomu, že si od neho peniaze nepožičala, dá mu polovicu z požadovanej sumy, aby tieto útoky od neho ukončila. Preto v decembri 2013 zaslala žalobcovi e-mail, že mu bude splácať dlh vo výške 3.500 eur po 20 eur mesačne, o uznanie dlhu sa nejednalo. Žalobca na túto dohodu nepristúpil. Výzvu v ktorej vyčíslil výšku pôžičky jej zaslal mailom a žiadal ju, aby mu pôžičku vrátila do 20.7.2015, na čo mu odpovedala, že takéto hlúposti riešiť nebude.

10. Z Potvrdenia zo dňa 10.12.2013 súd zistil, že sa ním D. I., nar. X.X.XXXX zaväzuje I. T., nar. XX.X.XXXX, splácať svoj dlh vo výške 3.500 eur po 20 eur mesačne od 1.1.2014. Potvrdenie účastníkmi dohody podpísané nie je.

11. Z mailovej komunikácie žalobcu zaslanej žalovanej dňa 7.7.2015 súd zistil, že žalobca vyzval žalovanú na vrátenie peňazí, ktoré jej požičal, podľa priloženej tabuľky v celkovej výške 7.530 eur do 20.7.2015 na účet vedený v mJ. D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

12. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

13. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

14. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16. Predmetom tohto konania je zaplatenie sumy 7.530 eur spolu s príslušenstvom, z titulu pôžičky.

17. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že žalobca priebežne posielal v období od októbra 2010 do novembra 2013 na účet žalovanej finančné prostriedky v rôznych výškach, ktoré prostriedky žalovaná prevzala. Sporné nebolo ani to, že žalobca pri každej ním zaslanej platbe na účet žalovanej uvádzal poznámku „Pôžička“, čo žalovaná potvrdila a vyplývalo to aj z výpisov z účtu žalobcu. Obe sporové strany potvrdili, že medzi nimi nebola dohoda o tom, kedy a akým spôsobom budú peniaze žalobcovi vrátené. Spor nevznikol ani v tom, že žalobca dňa 7.7.2015 vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 7.530 eur do 20.7.2015, pretože toto tvrdenie žalobcu, žalovaná potvrdila v odpore podanom proti platobnému rozkazu, v ktorom síce popierala, že by jej žalobca poskytol túto sumu ako pôžičku, potvrdila však, že výzvu jej žalobca zaslal mailom, na čo mu odpovedala, že takéto hlúposti riešiť nebude. Všetky tieto skutočnosti mal súd preukázané zhodnými tvrdeniami sporových strán, ako aj listinnými dokladmi.

18. Žalobca v konaní tvrdil, že peniaze, ktoré žalovanej viackrát poslal počas ich vzťahu na jej účet, jej zasielal z titulu pôžičky, ktoré použila na svoje osobné potreby, prípadne potreby svojich detí. O tom, že zasielané sumy peňazí predstavovali pôžičku svedčí aj to, že pri každej takejto zaslanej platbe, uvádzal do poznámky slovo „Pôžička“, o čom žalovaná vedela. Ďalej možno usudzovať o tom, že žalovaná vedela o titule zasielania peňazí ako pôžičky aj z toho, že v roku 2013 sama navrhla splatenie časti svojho dlhu jednotlivými splátkami, keď žalobcovi v decembri mailom zaslala návrh na zmluvu o uznaní a splácaní dlhu, k čomu by nemala dôvod, pokiaľ by poskytnuté peniaze mali slúžiť na úhradu spoločných potrieb, ako to v konaní tvrdila.

Žalovaná tvrdila, že finančné prostriedky zasielané žalobcom na jej účet, nebola pôžička, ale slúžili na úhradu spoločných potrieb, pretože žili v partnerskom vzťahu. O poznámke „Pôžička“ pri zasielaných sumách peňazí na jej účet vedela, žalobca tam túto poznámku dával ale preto, aby mal prehľad o tom, kam mu idú peniaze a preto to ďalej už neriešila.

Spornými skutočnosťami medzi stranami sporu teda bolo, na aký účel boli určené finančné prostriedky zasielané žalobcom na účet žalovanej. Či boli zasielané ako pôžička zo strany žalobcu žalovanej, alebo išlo o peniaze určené na spoločné potreby oboch sporových strán. Sporným ďalej bolo aj to, či nárok žalobcu uplatnený žalobou je premlčaný.

19. Po vykonanom dokazovaní mal súd vylúčením strán a listinnými dôkazmi preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne.

20. Žalobca v žalobe uvádzal, že v období od októbra 2010 do novembra 2013 priebežne zasielal žalovanej na účet finančné prostriedky v nepravidelných sumách z titulu pôžičky, z ktorej sumy mu žalovaná vrátila len časť, pričom sumu vo výške 7.530 eur mu doposiaľ nevrátila. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia žalobca predložil súdu listinné dôkazy, a to výpisy zo svojho účtu, z ktorých súd zistil, že konkrétne v období od 22.9.2010 do 1.11.2013, bolo z účtu žalobcu vykonaných spolu 77 príkazov na prevod finančných prostriedkov v rôznych výškach na účet žalovanej, ktoré sa pohybovali v rozmedzí od 5 eur po 2.000 eur pri jednotlivých platbách, keď takto bola poukázaná suma v celkovej výške 16.172 eur. Pri každej z týchto platieb je v poznámke uvedené „Pôžička D.. Týmto mal súd preukázané tvrdenie žalobcu, že v období rokov 2010 až 2013, bankovými prevodmi zasielal na účet žalovanej peniaze, čo sporné medzi stranami nebolo aj z toho dôvodu, že už v samotnom odpore žalovaná potvrdila prevzatie peňazí od žalobcu keď uviedla, že jej žalobca priebežne na jej účet posielal finančné prostriedky, a tieto si ponechala. Žalobca o poskytovaní týchto finančných prostriedkov tvrdil, že išlo o pôžičku, čomu nasvedčovalo aj to, že pri každom takomto bankovom prevode peňazí bola uvedená poznámka, že sa jedná o pôžičku. Žalovaná naopak popierala, že by sa malo jednať o pôžičku, keď tieto peniaze podľa jej vyjadrenia boli určené na spoločné účely, nakoľko so žalobcom v tej dobe žila vo vzťahu a pomáhala mu starať sa o jeho domácnosť a deti. Na preukázanie týchto svojich tvrdení o účele, na ktorý boli peniaze poslané, však žalovaná súdu nepredložila a ani neoznačila žiaden dôkaz, napriek tomu, že toto tvrdenie bolo medzi stranami sporné, nakoľko žalobca spochybnil, že by peniaze posielané na účet žalovanej s poznámkou „Pôžička“, posielal na účel, aby ich žalovaná použila na spoločné výdavky. Pri tejto spornej otázke súd preto vychádzal z tvrdení uvádzaných v konaní a dospel k záveru, že v danej veci sa skutočne jednalo o pôžičku. K tomuto záveru dospel súd na základe toho, že už samotné prevody peňazí boli vykonávané s poznámkou, že uvedená suma je zo strany žalobcu poskytovaná žalovanej ako pôžička, čo vyjadrovalo vôľu žalobcu poskytnúť žalovanej tieto peniaze ako pôžičku. Pritom už zo samotného výkladu slova pôžička, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmý účel takto poskytnutých peňazí, čo muselo byť aj samotnej žalovanej zrejmé, a síce, že požičanú sumu bude musieť vrátiť a ak by tak neurobila, bude na jej vrátenie žalobcom vyzvaná. Po prijatí takýmto spôsobom označenej platby, žalovaná nijak nemohla nadobudnúť dojem, že sa jedná o peniaze určené na výdavky na spoločné veci, pretože ak by tomu tak malo byť, rovnako tak ako mal žalobca snahu identifikovať účel každej jednej platby uvedením, že sa jedná o pôžičku, s najväčšou pravdepodobnosťou by označil tieto platby určením ich účelu aj v prípade, ak by sa jednalo o peniaze určené na spoločné potreby, najmä v situácii, že v tom období ich vzájomný vzťah ešte pretrvával. Žalovaná o týchto poznámkach pri platbách vedomosť mala, toto sama potvrdila vo svojom písomnom podaní doručenom súdu dňa 22.11.2017, ako aj v priebehu svojho ústneho vyjadrenia. Tvrdenie žalovanej, že túto poznámku viac neriešila po tom, ako jej žalobca mal uviesť, že ide o klasickú poznámku pri prevode uvádzanú preto, aby mal prehľad kam mu idú peniaze, súd považoval za účelové. Ako bolo uvedené vyššie, výklad slova pôžička je jednoznačný, neskrýva žiaden skrytý význam, preto s ohľadom na intelektovú úroveň žalovanej, čoby dospelaj vzdelanej ženy, je možné predpokladať, že pokiaľ by jej nebol známy presný účel, pre ktorý jej žalobca platby posielal, prípadne by tento účel bol odlišný od toho, ako bol označený, jednotlivé platby

by vrátila, odmietla by ich prevzatie, alebo by aspoň niečo u žalobcu namietala a nenechala by to bez „riešenia“ už hneď po zaslaní prvej takto označenej platby. Z týchto dôvodov súd považoval tvrdenie žalovanej o tom, že sa nejednalo o pôžičku ale o zasielanie finančných prostriedkov na spoločné potreby, za účelové. Poukazuje súd pritom aj na vyjadrenie žalovanej v rámci svojej výpovede na pojednávaní konanom dňa 6.12.2018 kedy uviedla, že tieto peniaze použila bežne na stravu, keď varila a piekla z toho, čo nakúpila za poskytnuté peniaze, pričom žalobca sa u nej stravoval len sporadicky, ďalej ich použila na darčeky pre žalobcu ako aj výdavky napr. na kurzy detí, na okuliare pre deti, alebo na výdavky na začiatku školského roka. Už z tohto výpočtu vecí, na ktoré najmä žalovaná peniaze použila je zrejmé, že sa nejednalo o výdavky na spoločné potreby, keď takými nie sú napríklad výdavky na potreby jej detí, ku ktorým žalobca vyživovaciu povinnosť nemá. Aj o stravovaní sa žalobcu u žalovanej sa vyjadrila ako o sporadickom, pričom požičiavané peniaze podľa jej vyjadrenia, používala bežne na zakúpenie stravy. Do určitej miery nasvedčuje tomu, že žalovaná mala vedomosť o tom, že zo strany žalobcu sú jej peniaze zasielané z titulu pôžičky aj to, že v decembri 2013 mu navrhovala uzavretie dohody o splácaní jej dlhu a chcela uznať svoj dlh voči žalobcovi vo výške 3.500 eur, pretože ak by tomu tak nebolo a v prípade zasielaných platieb by sa jednalo výlučne o prostriedky na financovanie spoločných výdavkov, je nepravdepodobné, že by žalovaná uznávala akýkoľvek dlh voči žalobcovi a že by mu tento chcela splácať. Súdu zároveň ani žiaden iný titul vzniku dlhu, ktorý by jej voči žalobcovi existoval a týmto spôsobom ho mala záujem uznať, netvrdila a ani nepreukázala. Na základe všetkých týchto skutočností bol súd toho názoru, že v konaní bolo preukázané, že v prípade zasielania peňazí žalobcom na účet žalovanej, sa jednalo o pôžičku. Žalobcom poskytnuté peniaze, mu žalovaná v určitej výške aj vrátila, ohľadom čoho v konaní spor nebol, keď to zhodne uvádzali obe strany. Táto skutočnosť opäť poukazuje na to, že medzi žalobcom a žalovanou bola ústne uzavretá zmluva o pôžičke, keď v konaní nebolo sporné, že žalovaná peniaze od žalobcu reálne prevzala a časť z nich aj vrátila, čo by v prípade, pokiaľ by malo ísť o prostriedky poskytnuté na úhradu spoločných potrieb, nemalo zmysel. Navyše, aj sama žalovaná pri poukazovaní platieb na účet žalobcu, uvádzala k platbám poznámku, keď do spisu bol založený výpis z jej účtu za obdobie od 7.9.2010 do 9.7.2013, kde pri platbách je uvedené „Prevod - I.“, a pri ďalších, uskutočňovaných v neskoršom období, je uvedená poznámka „I. - vrátenie pôžičky ...“ s bližším uvedením, na čo bola pôžička určená. Tieto preukázané skutočnosti rovnako viedli súd k úvahe, že peniaze boli žalovanej zapožičané žalobcom.

21. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, nebola pre nečinnosť strany sporu, alebo vôbec nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí.

22. Súd po vykonaní dokazovaní, po zhodnotení dôkazov jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalovaná nepreukázala v konaní riadnym spôsobom ňou tvrdené skutočnosti o tom, že žalobca jej posielal peniaze na účet nie z titulu pôžičky, ale ako peniaze určené na výdavky na ich spoločné potreby. Dôkazné bremeno ohľadom týchto tvrdení ťaží žalovanú, pričom zo žiadneho z vykonaných dôkazov nie je možné vyvodiť záver, že by jej tvrdenia boli pravdivé. Žalovaná v konaní žiadne ďalšie dôkazy neoznačila, a to aj napriek riadnemu poučeniu zo strany súdu.

23. Ak potom mal súd preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k dohode o pôžičke, na základe ktorej žalobca priebežne zasielal žalovanej peniaze v rôznych výškach, bolo potrebné ustáliť sumu, ktorú doposiaľ žalovaná žalobcovi z celkovej výšky pôžičky nevrátila. Žalobca v žalobe uvádzal, že sa domáha od žalovanej vrátenia nesplatených častí požičaných peňazí vo výške 7.530 eur. Požičanie týchto finančných prostriedkov preukázal súdu výpisom zo svojho účtu o jednotlivých platbách zasielaných na účet žalovanej, ako aj mailovou komunikáciou so žalovanou, ktorej dňa 7.7.2015 zaslal mail, prílohou ktorej bol výpis jednotlivých platieb požičaných peňazí v celkovej výške 7.530 eur, ktoré mu žalovaná doposiaľ nevrátila. Žalovanej bol predmetný mail doručený, pretože na neho reagovala, keď opäť žalobcovi poprela, že by malo ísť o pôžičku, žiadnym spôsobom však nepoprela výšku sumy, ktorú od nej z titulu vrátenia pôžičky, žalobca požaduje. V odpore podanom voči platobnému rozkazu žalovaná uviedla, že popiera tvrdenie žalobcu, že jej poskytol sumu 7.530 eur ako pôžičku, vrátenie ktorej žiadal

do 20.7.2015. Z obsahu uvedeného vyplýva, že aj naďalej popiera existenciu pôžičky ako vzniknutého zmluvného vzťahu medzi nimi v akejkoľvek výške, nie však, že by poprela výšku sumy, ktorú si žalobca uplatnil ako sumu doteraz nesplatenej časti pôžičky, keď toto žalovaná nepoprela ani v priebehu konania. Žalobca súdu preukázal celú výšku požičanej sumy, rovnako tak aj časť, ktorú mu žalovaná vo výške 3.970 eur vrátila. Z týchto výpisov z účtu je nepochybné, že žalobou si žalobca uplatnil len časť z doteraz mu nesplatenej pôžičky. Naproti tomu žalovaná, súdu nepredložila a ani nenavrholo vykonanie žiadneho dôkazu na dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, ktorým by poprela, prípadne inak spochybnila správnosť jeho výšky, alebo dôkaz o tom, že by tieto platby, prípadne časť z nich, žalobcovi už vrátila.

24. Súd opierajúc sa o výsledky vykonaného dokazovania a o skutočnosti ktoré mal preukázané, s prihliadnutím na všetky okolnosti tejto veci dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, a z toho dôvodu jej vo výroku I. vyhovel.

25. Žalobca sa popri istine, domáhal zaplata aj úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy odo dňa 21.7.2015 do zaplata. Medzi stranami nebolo sporné, že na konkrétnom termíne vrátenia pôžičky dohodnutí neboli. V takýchto prípadoch, pokiaľ čas splnenia zmluvnými stranami dohodnutý nie je, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. V predmetnej veci súd mal za to, že za takúto žiadosť o splnenie dlhu možno považovať mail, ktorý žalobca poslal žalovanej dňa 7.7.2015 a v ktorom ju vyzval, aby mu dlh vo výške 7.530 eur vrátila najneskôr do 20.7.2015. Žalovanej bola táto výzva žalobcu riadne doručená, nakoľko na zaslaný mail aj reagovala, čo bolo preukázané jej písomnou odpoveďou. Žalovaná vo svojom odpore a aj neskôr v priebehu konania tvrdila, že žalobca ju na vrátenie pôžičky vyzval už v priebehu roka 2012. Zároveň namietala aj premlčanie uplatneného nároku žalobcu. Na preukázanie týchto svojich tvrdení súdu však nepredložila žiadne dôkazy, napriek tomu, že ich žalobca poprel a aj preukázal svoju výzvu zo dňa 7.7.2015.

26. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

27. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Podľa § 121 ods. 2 a ods. 3 Civilného sporového poriadku, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

29. Podľa § 156 Civilného sporového poriadku, konanie sa začína doručením žaloby alebo doručením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia súdu.

30. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčité dobe donucujúcemu zákroku zo strany súdov. Pokiaľ dlžník námietku premlčania skutočne účinne vznesie, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku. Citované ustanovenie § 101 Občianskeho zák <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>onníka upravuje všeobecnú dĺžku premlčacej doby, ktorá sa použije všade tam, kde pre jednotlivé práva nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom, ustanovená osobitná premlčacia doba. Všeobecnú dĺžku premlčacej doby pre práva z občianskoprávných vzťahov stanovuje zákon na tri roky. Vzhľadom na to, že premlčacia doba je určitý časový úsek, nestačí stanoviť jej dĺžku a koniec, ale je treba stanoviť aj jej začiatok, to znamená od ktorého okamihu začína plynúť. Pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné dôvodne vykonať podaním žaloby na súde, t.j. keď sa právo stalo nárokom. Splatnosť môže byť určená dohodou, ustanovená právny predpisom alebo rozhodnutím orgánu. Ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou ani iným spôsobom, možno podľa § 563 Občianskeho zák <

lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>onníka o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

31. Podľa vyššie uvedeného, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, ktorý sa na danú vec vzťahuje, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, teda keď sa pohľadávka žalobcu stala splatnou. V predmetnej veci, čas splnenia záväzku žalovanou nebol dohodnutý, ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, z toho dôvodu môže veriteľ podľa § 563 Občianskeho zák <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>onníka o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Uvedené ustanovenie obsahuje dispozitívne pravidlo dávajúce veriteľovi právo určiť čas plnenia, teda vyvolať splatnosť, ktorá nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Ako bolo v konaní nesporne preukázané, žalobca písomne požiadal žalovanú o splnenie dlhu dňa 7.7.2015, ktorý deň jej zaslal mail v ktorom ju vyzval na vrátenie pôžičky vo výške 7.530 eur do 20.7.2015. Z tohto je zrejmé, že splatnosť dlhu nastala v nasledujúci deň po tomto dni, v ktorom bola žalovaná ako dlžníčka vyzvaná na splnenie dlhu a teda, že od tohto dňa začala plynúť trojročná všeobecná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 8.7.2018. Nakoľko bola žaloba podaná na súde dňa 22.3.2016, pričom trojročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku žalobcom začala plynúť od 8.7.2015 je zrejmé, že bola podaná včas, počas plynutia premlčacej doby.

32. Súd vyhodnotil nárok žalobcu za dôvodný a nepremličaný, preto popri istine mu prináležali aj úroky z omeškania, nakoľko žalovaná tým, že neuhradila svoj dlh najneskôr v posledný deň lehoty jeho splatnosti podľa výzvy žalobcu, sa dňa 21.7.2015 dostala s peňažným plnením do omeškania. Výška úroku z omeškania podľa citovaného ustanovenia nariadenia vlády SR je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. Žalobcovi tak súd priznal voči žalovanej právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 21.7.2017 do zaplatenia, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu omeškania bola 0,05 %.

33. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

34. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi bola priznaná žalovaná suma v celom jej rozsahu spolu s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 100 % a hrubý úspech žalovanej 0 %, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 100 % (100 % - 0 %). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku, keď súd nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu postupu podľa § 257 Civilného sporového poriadku a v konaní takýto dôvod tvrdený ani nebol. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).